

Arrest

nr. 37 346 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is België binnengekomen vergezeld van haar vijf kinderen op 24 augustus 2009 en heeft een asielaanvraag ingediend op dezelfde datum.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken reeds werden genomen in Polen op 17 augustus 2009.

België richt een terugnameverzoek tot Polen.

Op 28 oktober 2009 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoekster.

Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde Y. S.

geboren te (...)

van nationaliteit : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

+ K. M., (...) 04/04/1994, Rusland

K. M.-K., (...) 21/01/1996, Rusland

K. A.-S., (...) 25/11/97, Rusland

K. K., (...) 13/07/2000, Rusland

K. A., (...) 13/05/2003, Rusland

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 24/08/2009 blijkt dat betrokkene tweemaal asiel heeft aangevraagd in Polen. Op 03/03/2006 en op 17/08/2009 heeft betrokkene in Polen een asielaanvraag ingediend. Ook voor betrokkenes oudste zoon, K. M., werd een asielaanvraag geregistreerd in Polen op 17/08/2009. De Poolse overheid heeft op datum van 29/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar vijf kinderen: K. M., K. M.-K., K. A.-S., K. K., K. A.

Betrokkene verklaart na haar eerste asielaanvraag in Polen op 03/03/2006 tot oktober 2006 in Polen te zijn gebleven en vervolgens naar Grozny te zijn teruggekeerd. Zij beweert op 13/08/2009 via Moskou opnieuw naar Polen te zijn gereisd, waar ze een tweede asielaanvraag indiende. Betrokkene beweert op 23/08/09 Polen te hebben verlaten en naar België te zijn gereisd.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is samen met haar vijf kinderen naar België gekomen waar zij op 24/08/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verklaart dat ze asiel aanvraag in België omdat ze denkt dat in België de mensenrechten goed beschermd worden. Ze hoopt dat ze in België mag blijven tot de situatie in haar land verbetert. Daarnaast heeft betrokkene geen specifieke redenen aangehaald waarom haar asielaanvraag precies in België zou moeten worden behandeld.

Betrokkene verklaart geen familieleden te hebben in België of elders in de lidstaten.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat ze astma heeft en een invaliditeit 2e graad heeft. Betrokkene heeft niet verklaard dat zij voor deze klachten in België in behandeling zou zijn. In het administratief dossier van betrokkene zitten ook geen medische verslagen die de verklaringen van betrokkene kunnen bevestigen. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat haar medische conditie een verblijf in België behoeft en betrokkene zou verhinderen om te reizen. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moeten de bovengenoemde persoon en haar vijf kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel:

Schending van de motiveringsverplichting overeenkomstig art 62 van de Vreemdelingenwet en art. 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motiveringsverplichting van bestuurshandelingen.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meerbepaald de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing heeft ten onrechte geen enkel gewag gemaakt van de problemen die verzoekster heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken m.b.t. haar verblijf (na haar tweede asielaanvraag) in Polen in augustus 2009.

Dat verzoekster enerzijds duidelijk heeft aangehaald voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen enkele mogelijkheid heeft gekregen om haar asielrelaas uiteen te zetten voor de Poolse asielinstanties

Dat verzoekster anderzijds ook de problemen heeft aangehaald voor de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij de Poolse autoriteiten totaal geen gevolg gaven aan haar vraag tot bescherming en het acteren van een klacht nadat zij werd meegenomen uit het Pools centrum en werd verkracht door Russische mannen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg de motiveringsverplichting schendt nu zij totaal niet ingaat op deze elementen en hiervan geen enkele melding maakt terwijl deze problemen wel degelijk relevant zijn bij de motivering van de bestreden beslissing en bij de beoordeling van de eventuele mogelijkheid van toepassing van de "humanitaire clausule" in casu.

Dat anderzijds de motivering van de bestreden beslissing een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht nu deze totaal geen onderzoek of navraag heeft gedaan naar de problemen van Tsetjeense vluchtelingen bij een asielaanvraag in grenslanden zoals Polen en dit terwijl de kwaliteit van het opvangbeleid in Polen, Griekenland en Tsetjenië de laatste jaren ernstig onder vuur is genomen.

Dat het een algemeen bekend gegeven is dat de Poolse opvangcentra vol zitten met 95% Tsetjeense vluchtelingen terwijl de situatie in Tsetjenië zelf zeer ernstig is en de Belgische asielinstanties zeer veel vluchtelingendossiers van Tsetjenen hebben erkend.

Dat daarentegen de erkenning van Tsetjeense vluchtelingen door grenslanden zoals Slowakije en Polen zeer laag ligt en praktisch onbestaande is.

Dat de bestreden beslissing overigens geen enkele motivering geeft van het gegeven of een onderzoek werd gevoerd naar de humanitaire clausule nu verzoekster met 5 minderjarige kinderen in België verblijft en waarbij haar oudste zoon M. ernstige trauma's heeft opgelopen.

Dat de bestreden beslissing zeker aan haar zorgvuldigheidsplicht tekort komt nu er moeilijk van kan uitgegaan worden, gezien de problemen in Polen, dat elke Europese lidstaat zijn verplichtingen inzake internationale vluchtelingen en mensenrechten nakomt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze verplichting sowieso had nu zij overigens geen betwisting voert omtrent de identiteit, nationaliteit en oorsprong van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing overigens ook de motiveringsverplichting schendt waar zij stelt dat "daarnaast heeft betrokkene geen specifieke redenen aangehaald waarom haar asielaanvraag precies in België zou moeten worden behandeld."terwijl verzoekster duidelijk heeft aangehaald dat (blijkt uit motivering) dat "ze in België asiel aanvraag omdat ze denkt dat in België de mensenrechten goed beschermd worden".Dat verzoekster hiernaar heeft verwezen omdat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met de Poolse autoriteiten heeft uiteengezet.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het interview niet meer blijkt dan weergegeven in het feitenrelaas. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster andere verklaringen zou hebben afgelegd dan deze die voorkomen in de motivering van de bestreden beslissing. Hoewel verzoekster gewag maakte van gezondheidsproblemen in haar hoofde en in hoofde van haar oudste zoon, legde zij geen medische verslagen voor die tot een andere beslissing zouden kunnen leiden dan de voorliggende.

De Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus voorziet in artikel 15 dat de lidstaten asielzoekers in de gelegenheid stellen om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman te raadplegen over hun met hun asielverzoek samenhangende aangelegenheden en dat in geval van een negatieve beslissing de lidstaten ervoor zorgen dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging wordt geboden. Verzoekster werd toegelaten tot kosteloze rechtsbijstand. Uit haar verklaring voor de keuze van België kan niet worden afgeleid dat zij in Polen niet de noodzakelijke bescherming zou hebben kunnen genieten.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoekster die aan de Poolse autoriteiten toekomt, verzoekster heeft reeds twee maal asiel aangevraagd in Polen en heeft Polen vrijwillig verlaten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van de problemen die zij heeft aangehaald met betrekking tot haar verblijf in Polen na haar tweede asielaanvraag in augustus 2009. Zij heeft immers vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar asielrelaas uiteen te zetten voor de Poolse asielinstanties. Zij heeft ook vermeld dat de Poolse autoriteiten geen gevolg gaven aan haar vraag om bescherming en het acteren van een klacht nadat zij werd meegenomen uit het Pools centrum en werd verkracht door Russische mannen. Verzoekster meent dat deze elementen vermeld hadden moeten worden in de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster meent tevens dat de motiveringsplicht wordt geschonden waar de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster geen specifieke redenen heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, zij heeft immers wel degelijk verklaard dat ze in België asiel aanvroeg omdat ze denkt dat de mensenrechten goed beschermd worden in België.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald het verslag van het interview van verzoekster op 9 september 2009, blijkt dat verzoekster van 17 tot 23 augustus 2009 in een transitcentrum nabij Warschau verbleef, dat zij een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg en de beslissing over haar asielaanvraag niet heeft afgewacht. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, werd genoteerd *“Betrokkene denkt dat in België de mensenrechten goed worden beschermd en ze hoopt van harte dat dit echt zo is”*. Op de vraag hoe haar gezondheidstoestand is, werd als antwoord vermeld *“Betrokkene lijdt aan astma en ze heeft een invaliditeit 2de graad.”* Tenslotte werd onder *“Andere nuttige informatie”* genoteerd: *“Ik hoop dat ik in België mag blijven met mijn kinderen totdat de situatie in mijn land verbetert”*. Uit de stukken van het

dossier blijkt niet dat verzoekster enige andere verklaring heeft afgelegd en er bevindt zich geen bijkomend schrijven van haarzelf of haar advocaat in het dossier.

Uit de stukken van het dossier blijkt dus niet dat verzoekster zou verklaard hebben dat zij geen enkele mogelijkheid heeft gekregen om haar asielrelaas uiteen te zetten voor de Poolse instanties en evenmin dat zij zou verklaard hebben dat de Poolse autoriteiten geen gevolg gaven aan haar vraag tot bescherming en het acteren van een klacht nadat zij werd meegenomen en verkracht. Nu uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster deze verklaringen heeft afgelegd, kon en hoefde van deze niet bestaande verklaringen geen melding te worden gemaakt in de bestreden beslissing en kon er niet op worden ingegaan.

Waar verzoekster aanvoert dat het niet correct is dat zij geen specifieke reden zou hebben aangehaald waarom zij haar asielaanvraag in België wilt behandeld zien, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaard heeft *“Betrokkene denkt dat in België de mensenrechten goed worden beschermd en ze hoopt van harte dat dit echt zo is”*. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert heeft zij geen uiteenzetting gegeven van de problemen met de Poolse autoriteiten. Gelet op deze beknopte bewering van verzoekster is het niet kennelijk onredelijk en strookt het met de gegevens van het dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat verzoekster daarnaast geen specifieke redenen aangehaald heeft waarom haar asielaanvraag precies in België zou moeten worden behandeld. Zoals reeds gesteld kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening houden met verklaringen die niet werden afgelegd en hem dus niet bekend waren.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag is uitgegaan van de onjuiste feitelijke gegevens, dat hij die niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.3.2. Verzoekster meent ten slotte dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat onderzoek is gevoerd of navraag is gedaan naar de problemen van Tsjetsjeense vluchtelingen bij een asielaanvraag in grenslanden zoals Polen, terwijl het algemeen bekend is dat de Poolse opvangcentra vol zitten met Tsjetsjeense vluchtelingen terwijl de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig is. Verzoekster stelt ook dat de Belgische asielinstanties veel Tsjetsjenen erkennen terwijl de erkenningsgraad in grenslanden zoals Polen zeer laag ligt. Verzoekster zet uiteen dat evenmin een onderzoek werd gevoerd naar de humanitaire clausule nu verzoekster met vijf minderjarige kinderen in België verblijft en haar oudste zoon ernstige trauma's heeft opgelopen. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden waar ervan wordt uitgegaan dat elke Europese lidstaat en zeker Polen zijn verplichtingen inzake internationale vluchtelingen en mensenrechten nakomt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zelf geen enkele melding heeft gemaakt van problemen inzake de opvang van asielzoekers in Polen of inzake haar eigen situatie als Russische van Tsjetsjeense afkomst, kan niet worden aangenomen dat het van onzorgvuldigheid getuigt dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd. Elke asielaanvraag wordt individueel behandeld. In casu diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het licht van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van de Verordening 343/2003 na te gaan welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Er diende bijgevolg rekening te worden gehouden met de wettelijke bepalingen ter zake, met de stukken van het dossier en met de verklaringen van verzoekster. Polen is een lidstaat van de Europese Unie en heeft op 28 oktober 2009 ingestemd met de overname van verzoekster, er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoekster de individuele garantie kreeg van een lidstaat van de Europese Unie dat haar asielaanvraag er zal worden behandeld en dat zij een beroep kan doen op een procedure die voldoet aan de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Nu verzoekster zelf geen enkele verklaring heeft afgelegd waaruit het tegendeel

zou blijken, diende verwerende partij hier geen onderzoek aan te wijden. Alleszins kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu geen onderzoek werd gevoerd.

Uit de stukken van het dossier blijkt evenzeer dat verzoekster nooit melding heeft gemaakt van het feit dat haar oudste zoon ernstige trauma's heeft opgelopen. De gemachtigde van de staatssecretaris kon hier bijgevolg geen rekening mee houden en diende hier geen onderzoek naar te voeren, noch hierover te motiveren.

Waar verzoekster melding maakt van de humanitaire clausule en zij hiermee artikel 15 of artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 zou bedoelen, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat in dit verband wel een onderzoek werd gevoerd en dat de bestreden beslissing hierover wel een motief bevat. De bestreden beslissing vermeldt immers:

“Betrokkene verklaart dat ze asiel aanvraag in België omdat ze denkt dat in België de mensenrechten goed beschermd worden. Ze hoopt dat ze in België mag blijven tot de situatie in haar land verbetert. Daarnaast heeft betrokkene geen specifieke redenen aangehaald waarom haar asielaanvraag precies in België zou moeten worden behandeld.

Betrokkene verklaart geen familieleden te hebben in België of elders in de lidstaten.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat ze astma heeft en een invaliditeit 2e graad heeft. Betrokkene heeft niet verklaard dat zij voor deze klachten in België in behandeling zou zijn. In het administratief dossier van betrokkene zitten ook geen medische verslagen die de verklaringen van betrokkene kunnen bevestigen. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat haar medische conditie een verblijf in België behoeft en betrokkene zou verhinderen om te reizen. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.”

Gelet op deze overwegingen in de bestreden beslissing over de redenen waarom een behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 3.2, artikel 7 of artikel 15 van de Verordening 343/2003 niet aan de orde is, kan niet worden aangenomen dat de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht in dit opzicht geschonden zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster voor het eerst in huidig verzoekschrift aanvoert dat er problemen zouden zijn in Polen inzake de opvang van asielzoekers en de erkenningsgraad van Tsjetsjeense asielzoekers, merkt de Raad op dat hij in het kader van huidig beroep optreedt als annulatierechter. In die hoedanigheid is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel:

Schending van art 6 EVRM

dat het recht inhoudt zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen.

Dat verzoekster werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken doch niet de mogelijkheid heeft gekregen om te worden bijgestaan gedurende dat gehoor door een raadsman.

Dat het gegeven dat verzoekster dan niet mag worden bijgestaan door een raadsman, een onmogelijkheid inhoudt voor verzoekster en haar raadsman om te bewijzen wat gedurende het eerste interview door de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd en wat exact werd gevraagd.

Dat door verzoekster de mogelijkheid te ontnemen beroep te doen op een raadsman gedurende het verhoor een ernstig probleem bestaat van bewijsproblematiek en dat dit alzo haar recht op verdediging ernstig schaadt en bijgevolg een schending inhoudt van art 6 EVRM.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geen toepassing vindt in administratieve aangelegenheden en verwijst hiervoor naar het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000. Tevens verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409). Dit artikel geldt enkel in burgerlijke en strafrechtelijke zaken zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate waarin verzoekster de rechten van verdediging zou aanvoeren, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2007, nr. 124 957).

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET